

ÜLESTÕUSMISAJA VII PÜHAPÄEV A AASTAL

(Esimene lugemine Ap 1:12-14)

Lugemine apostlite tegude raamatust:

Neil päevil pöördusid jüngrid Õlimäelt Jeruusalemma tagasi. Õlimägi oli Jeruusalemmast ühe hingamispäeva teekonna kaugusel. Nad tulid linna ja läksid ülemisse tuppa, kus neil oli tavaks koos olla: Peetrus ja Johannes, Jaakobus ja Andreas, Filippus ja Toomas, Bartolomeus ja Matteus, Jaakobus Alfeuse poeg ja seloot Siimon ning Juudas Jaakobuse poeg. Nemad kõik olid ühel meelel koos ja palvetasid ühes naistega, Jeesuse ema Maarja ning Jeesuse vendadega.
See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps 27:1. 4ab. 7-8. R:13a)

R: Ma näen Jumala headust elavate maal.

Issand on mu valgus ja mu lunastus,
keda peaksin kartma?
Issand on mu elujõud,
kelle ees peaksin värisema?
R:

Vaid üht ma olen palunud Issandalt,
seda üksnes ma ihkan:
et ma saaksin olla Issanda kojas
kõik mu elupäevad.
R:

Issand, kuule mu häält kui ma hüüan,
ole mulle armuline ja võta mind kuulda.
Mu süda mõtleb sinu sõnale: otsige mu palet.
Sinu palet, Issand, tahan ma otsida.
R:

(Teine lugemine 1Pe 4:13-16)

Lugemine püha apostel Peetruse esimesest kirjast:

Olge rõõmsad selle üle, et te olete Kristuse kannatuste osalised ning võite rõõmust hõisata, kui tema kirkuses ilmub. Õndsad olete teie, kui teid taga kiusatakse Kristuse nime pärast, sest siis hingab kirkuse Vaim – see on Jumala Vaim – teie üle. Aga kui te kannatama peate, siis ärge keegi teenigu ära kannatust mõrtsukatöö, varastamise või teiste elu segamise pärast. Kuid kes kannatab kui kristlane, ärge häbenegu, vaid ülistagu selle eest Jumalat.
See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Jh14:18)

Halleluuja. Ma ei jäta teid vaeslasteks,
ma tulen tagasi ja teie süda saab rõõmsaks. Halleluuja.

(Evangeelium Jh 17:1-11a)

Lugemine püha Johannese evangeeliumist:

Jeesus tõstis oma pilgu taeva poole ja ütles: “Isa, tund on tulnud: kirkasta nüüd oma Poega, et Poeg sinu kirkuse esile tooks, sest sina oled talle andnud meelevalla kõigi olevate üle, et ta annaks elu igäühele, kelle sina oled temale andnud. Ja igavene elu on see, et nad tunnevad sind – ainsat ja tõelist Jumalat, ning Jeesust Kristust, kelle sina oled läkitanud.

Ma olen toonud esile sinu kirkuse maa peal, lõpetanud töö, mille sina mulle andsid teha. Isa, võta mind nüüd enda juurde ja kirkasta mind selle kirkusega, mis mul oli juba enne maailma loomist sinu juures. Sinu nime olen ma teatavaks teinud inimestele, neile, kelle sina mulle maailmast oled andnud. Nad olid sinu omad ja sina usaldasid nad minu kätte, ning nemad on vastu võtnud sinu sõna. Nüüd mõistavad nemad, et kõik, mis sa oled minule andnud, on tulnud sinu käest, ja kõik selle, mille sina oled mul käskinud öelda, olen mina neile rääkinud ning nemad on mind kuulnud. Nad on aru saanud, et mina olen sinu juurest, ning uskunud, et sina oled minu läkitanud.

Mina palvetan nende eest, maailma eest ma ei palveta; üksnes nende eest, kelle sina oled andnud minu kätte, sest nemad on sinu omad. Kõik, mis minule kuulub, on sinu oma ja sinule kuuluv on minu oma ning minu kirkus on nendes avalikuks saanud. Mina ei ole enam maailmas, aga nemad jäävad maailma ka siis, kui mina tulen sinu juurde.”

See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, nagu me juba ammu teame, tähendab evangeelium kreeka keeles “rõõmusõnumit” – kuid paljutki, mida me kõigist neljast evangeeliumist loeme, ei oska me siin maailmas üldsegi mitte rõõmsana näha. Jah, muidugi on tähtis uskuda Jeesuse ülestõusmisse – ja võib arvata, et sellest ongi evangeeliumid oma nime saanud –, kuid nii, nagu Jumala Poja tee oli siin maa peal raske ja käänuline, nii peame ka meie olema valmis raskustega silmitsi seisma.

Me palume selleks Jumala armu ja palvetame:

Kyrie, eleison...

Jutlus

Armsad õed ja vennad, kui süveneda tänasesse evangeeliumi, mõjub see pigem küll kurva sõnumina. Jeesuse nn ülempreesterlik palve kõlab nagu pensionile siirduva juhtivtöötaja viimane kõne oma alluvatele. Ühest küljest võiks ametipostilt lahkuv juht ju rõõmustada, et enam ei pea iga päev muretsema, kuidas ettevõtet käigus hoida ning seejuures hoolitseda töötajate eest, et neil jääks aega oma perekondadele ja et nad oleksid ka oma palgaga rahul. Nüüd saab küll kõik need mured oma õlgadelt maha libistada, nüüdsest on need võõrad mured, sest elu edasine kulg käib pensionipäevast pensionipäevani: söö, maga, kõpitse aias ja ole rõõmus...

Jah, kurb on olla sel moel rõõmus – midagi oleks justkui pahupidi... Kui enne tulid saavutused kätte suurte pingutuste järel naeruna läbi pisarate, siis nüüd kipuvad pisarad jõudehetkedel ka naerust läbi tungima. On raske olla rõõmus, kui sa oled olnud kogu aeg sündmuste keskpunktis, ning äkki ei ole sind enam vaja – su elutöö on tehtud, aga sa oled ikka veel elus...

Muidugi, Jeesus oli Jumala Poeg, seetõttu ei suuda me ilmselt ette kujutada, kuidas ta end tundis; kuid tema sõnadest kumab läbi justkui mingi takistus, justkui tahaks ta öelda rohkemat – sellest siis korduvad, rõhutatud viited Isale ja tema tahtele: “Sinu nime olen ma teatavaks teinud inimestele, neile, kelle Sina mulle maailmast oled andnud.”

Kõige selgemalt avaldub Jumalast seatud volituste piir aga siis, kui Jeesus räägib oma taastulemise ajast, nagu ta ütleb: “Seda päeva ei tea aga keegi, ei taeva inglid ega Poeg, vaid Isa ainuüksi.” (Mt 24:35-36) Üldiselt on Jeesus oma isale kuulekas, lausa sinnamaani, et hakkab tunduma, nagu kardaks ta ise vastutada selle eest, mida ta teeb ja kuulutab. Üksnes ristil paiskub temast välja sureliku inimese ängistus: “Mu Jumal, mu Jumal, miks sa oled mind maha jätnud...” Mk 15:34

Armsad õed ja vennad, meil tuleb elus ette palju lahkumisi. Kooli lõpetamisel astume ellu ja võime rõõmustada täiskasvanukssaamisest, kuid samas jätame hüvasti nooruse muretusega ja selles on ka

osake kurbust. Elu heidab meid sageli paigast paika, ja nii mõnelegi poole jätame maha tükikese südant – see tunne elustub vahel ning kutsub meid kasvõi hetkeks mõttes minevikku tagasi pöörduma. Pensionile minna on küll kurb, kuid seda võib kogeda võimalusena leida uued ülesanded, mille nimel veeta oma järjelejäänud elupäevad. Samuti tuleb igaühel meist päev, mil kaotame oma armsa inimese: mõned lahkuvad enne meid, teiste kohta teame, et kord peame meid maha jätma.

Mis parata, kurvad momendid kuuluvad elu juurde samamoodi nagu rõõmsad, kuid meil, kristlastel, on üks sõnum, mis suudab meid alati rõõmsaks teha. Jeesuse tõeline rõõmusõnum, mis seisneb selles, et surm ei ole lõpp – ei meile ega meie lähedastele. Temas saame loota, et meile on antud võimalus teenida oma eluga ära parem tulevik. Siiski, Jeesus on meile eeskuju andnud, et meie käest ei nõuta vastutuse võtmist olukordades, kus me ei saa midagi muuta. Neis asjus peame panema oma lootuse Jumala peale, kes on meile ilmutatud Isa ja Poja ja Püha Vaimuna. Andku Jumal meile armu ära tunda, missuguste tegude eest lasub vastutus meie peal, ja see vastutuskoorem siis vapraستی ära kanda. Aamen.